

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

červenec a srpen 2025 / ročník XXXV

Jáhenské svěcení
L. Houšky

10 LET
biskupské služby
Mons. V. Kročila

PRÁZDNINOVÝ Nezbeda a Cvrček

V prázdninovém výtisku Nezbedy mladí čtenáři naleznou rozhovor s Filipem Kubečkou Čeština je rozmanitý jazyk, povídky Podivná přísaha, Král a švec a O princezně, která neměla žádnou kamarádku, životní osud Blaise Pascala v rubrice Osobnosti duchovního světa a další pokračování Správné čtyřky, Božího trestu a osudů Maxmiliána Kolbeho Rytíř Neposkvrněné. Na čtyřech stránkách je velký přírodopisný test Luštění na prázdniny a na sedmi stránkách komiksově zpracovaný životopis svatého Jana Nepomuka Neumanna. Nechybí tradiční rubriky Humor, Vlčí doupě, Převratní objevy a Pro bystré hlavy.

Prázdninový Cvrček učí malé čtenáře všímat si okolní přírody, Božího stvoření, a děkovat za ni.

Bližší informace: www.casopisnezbeda.cz

Rádi zašleme na požádání zdarma ukázkové výtisky

Obsah

Prázdninový Nezbeda a Cvrček	2
Editorial	3
Lukáš Houška jáhnem: „Kéž Bůh dovrší dobré dílo, které v Tobě započal!“	4
Poděkování Bohu za deset let biskupské služby	
Mons. Vlastimila Kročila	5
Rozhovor s Mons. V. Kročilem k 10. výročí biskupského svěcení: „Na lyžích se modlit neumím“	6
Slovo života pro děti	10
Světki jako svědci nelehké doby – věrozvěsti Cyril s Metodějem, poustevník Prokop a M. Jan Hus	12
Papež Lev XIV. požehnal základní kámen kaple sv. Jakuba v jihočeských Zubčicích	13
Personalia	14
Diecézní pouť rodin v Písku	15
V rámci svatého roku se do Říma vydali také ředitelé Charit	16
Pozvánka: 20 let Domu sv. Františka	17
Svatořečení v Jubilejním roce jako povzbuzení a znamení naděje	18
Doporučujeme: Kniha „Církev a druhá republika“	18
DCŽM Ktiš oslavilo 30 let existence	19
Kroužky, které dávají smysl. A šanci.	19
Dvůr Naděje – když se naděje proměňuje v činy	20

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Tiskárna INPRESS a. s., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Uzávěrka příštího čísla je 11. 8. 2025

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 30 Kč. Příspěvek na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u UniCredit Bank, a.s., č. ú.: 1387924949/2700, variabilní symbol: 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně:

Bc. Lukáš Houška přijímá z rukou diecézního biskupa jáhenské svěcení; více v článku na straně 4. Foto: Michal Klečka / Člověk a víra

V chrámu Povýšení sv. Kříže ve Veselí nad Lužnicí se konalo 1. června 2025 biřmování. Svátost z rukou otce biskupa Vlastimila Kročila přijalo celkem 14 věřících z farností Veselí nad Lužnicí, Dráčov, Drahov, Kardašova Řečice, Nová Včelnice a Lomnice nad Lužnicí.

Foto: archiv farnosti Veselí nad Lužnicí

Editorial

Letní čas setkávání

Vůně čerstvě posekané trávy, zpěv ptáků za oknem, teplé kapky letního deště – to všechno jsou drobné záznaky, které nám léto nabízí. Pokud ovšem dovolíme, aby pro nás tyto měsíce nebyly jen přechodným obdobím mezi jarem a podzimem, ale staly se časem hlubšího setkání s Bohem. Nejde jen o to vnímat krásu přírody kolem nás, ale proměnit tyto okamžiky v opravdovou modlitbu.

Rád se modlím dechem, s plným vědomím, že On je zde, blízko. Vůně ranního vzduchu mě probouzí k životu stejně jako vědomí Jeho přítomnosti. Moje ranní káva, vypitá pomalu a s vděčností, se stává chvílí, kdy si představuji, že naproti mně sedí sám Ježíš se svým šálkem. Sedíme spolu v tichu, posloucháme zpěv ptáků a užíváme si poklidného rána. Napadá mě: Jak se na mě dnes dívá? Líbí se Mu moje

silná káva, nad kterou se mí přátelé často podivují?

Letní čas je výzvou, abychom nezůstali stát na místě, prázdní a osamocení. Nenechme se vtáhnout do pasti hříchu, depresivní izolace od druhých nebo do nekonečného scrollování na sociálních sítích. Neuzavírejme se do sebe sebelítostí nad tím, co nám chybí. Možná právě léto, kdy máme přestávku od našich běžných společenství a pravidelných aktivit, je tím pravým časem, abychom zkusili něco nového. S odvahou vykročme tam, kam nás vede naše touha po Bohu. Ano, může to být riskantní, ale zároveň tak osvobozující a životodárné!

Milí čtenáři časopisu Setkání, přeji vám, abyste si letošní léto opravdu užili a načerpali z něj novou sílu. Zároveň vás ale také prosím o modlitbu za všechny pastorační aktivity, které v naší diecézi během prázdnin proběhnou. Zvláště myslte na letní tábory ENTERcamp, ENTERjunior a ENTERplus, které jsou pro mnoho mladých lidí důležitým místem setkání s Bohem. A zvláštní modlitbu věnujte mládeži, která se vydá na pouť do Říma v rámci Jubilea mládeži.

Kéž je toto léto pro každého z nás časem, kdy budeme vnímat Boží blízkost v každém okamžiku – ať už při ranní kávě, při procházce lesem nebo při setkání s přáteli.

P. Rafael Kaca,
diecézní referent pro pastore a ředitel DCM a DCŽM Ktiš

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti. Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

Lukáš Houška jáhnem:

„Kéž Bůh dovrší dobré dílo, které v Tobě započal!“

V sobotu 28. června 2025 přijal Lukáš Houška v katedrále sv. Mikuláše z rukou českobudějovického biskupa Mons. Vlastimila Kročila první stupeň svěcení a byl uveden do jáhenské služby. Plni vděčnosti děkujeme Bohu, že si ho povolal ke službě a dává mu k jejímu věrnému plnění potřebnou milost

Bůh nám vždy ukazuje směr, kterým se máme v životě ubírat: „Člověče, řeklo se ti, co je dobré, co Hospodin od tebe žádá: co jiného než spravedlivě jednat, milovat milosrdenství a s Bohem svým pokorně kráčet.“ (Mich 6,8) Máme s Bohem sdílet svůj život, žít s Ním v jednotě. „Tato výzva platí pro každého z nás, ale zcela specifickým způsobem i pro Tebe, Lukáši,“ obrátil se ve své promluvě biskup Kročil na přítomného kandidáta jáhenské svěcení a dodal: „I Tobě vyprošoval Ježíš ve své velekněžské modlitbě u nebeského Otce dar jednoty.“

Jednota se týká všech oblastí života, týká se vztahů obecně a zejména toho nejdůležitějšího a prvořadého – vztahu k Bohu, od něhož se odvíjí všechno ostatní. V Písmu svatém pro to máme mnoho příkladů. Babylonská věž se stavěla, aby lidi sjednotila, a stala se zdrojem chaosu. Naopak jednota pevně zakotvená v Duchu svatém přetváří a obdarovává. Když vyšli apoštolové z večeřadla, začali promlouvat k lidem v jejich jazycích a nikdo si nezakládal na své důležitosti, nýbrž všichni společně oznamovali, „jak veliké věci Bůh vykonal“. (Sk 2,11) O dar jednoty s Bohem máme prosit. Obráťme se skrze Ducha svatého ke Kristu Ježíši! Až bude On – Ježíš Kristus – naším středem, zakusíme skutečnou jednotu. Čím blíží budeme Pánu, tím blíží si budeme navzájem! Svatý Vavřinec, který je spolu se svatým Štěpánem patronem současných jáhnů a vzorem v jáhenské službě, žil v jednotě s Bohem. Freska dominikánského bratra proslulého jako Beato fra Angelico zobrazuje svatého Vavřince oblečeného do červené dalmatiky poseté zlatými plamínky ohně, jak přijímá jáhenské svěcení. „Plamínky jsou nejen předzvěstí jeho mučednické smrti, ale především představují oheň lásky Ducha, kterým svatý

Vavřinec hořel. O takový vztah má jít každému jáhnu ve službě Bohu a církvi,“ řekl biskup Kročil.

Světitel Vlastimil Kročil připustil, že si je vědom obtíží, s nimiž se kandidát jáhenství na své životní cestě setkal. Ví o nepochopení i bolesti, kterou Lukáš trpělivě snášel. Ví o jeho vnitřních bojích a přemáhání. Zblízka rozpoznal Lukášovu dobrou vůli a ochotu ke službě. „Nebyl jsi vybrán náhodně a já pevně věřím, že Bůh i skrze Tebe touží vykonat mnoho dobrého,“ prohlásil diecézní biskup a připojil otcovskou radu, aby budoucí jáhen přijal veliký dar Ducha svatého – uschopnění ke službě Evangelia, lásky a modlitby – u vědomí své křehkosti a slabosti a uchovával ho v pokoře srdce a nikoli v sobectví. „Ať se v Tobě v tichu při častém rozjímání před Nejsvětější svátostí probouzí radost, že patříš Pánu, který si Tě vybral. Budeš moci zakoušet Jeho tichou přítomnost, a bude-li potřeba, jistě uslyšíš v srdci i Jeho slova: Neboj se! Já jsem s Tebou.“

„Bude Ti svěřena kniha Evangelia. Přijmi ji, prosím, s otevřeným srdcem a radostným souhlasem své vůle jako životní program,“ požádal jáhna biskup. „Především Ty sám naslouchej slovu evangelia a nech se jím vést. Chraň a stále upevňuj svůj vztah k Bohu jako základu všech ostatních vztahů. Kéž Bůh dovrší dobré dílo, které v Tobě započal! Kéž Tě – a nás všechny – Bůh provází na mocnou přímlovu Matky Boží, Panny Marie, svatého Mikuláše, Vavřince, Štěpána i všech svatých! Amen.“

Nový jáhen v závěru slavnostní bohoslužby převzal pověřovací dekret, ve kterém byl k jáhenské službě ustanoven ve farnostech Březnice u Příbrami, Chraštice, Mirovice a Tochovice.

Stanislava Vitořová

Poděkování Bohu za deset let biskupské služby Mons. Vlastimila Kročila

„Dnes je tomu přesně deset let, co jsem přijal v této naší českobudějovické katedrále biskupské svěcení, a chtěl bych proto slavením Eucharistie vyjádřit vděčnost především dobrému Bohu za všechny milosti, kterých se mi dostalo. A jsem rád, že v tuto chvíli jste spolu se mnou také vy, bratři a sestry,“ řekl v úvodu slavnostní mše svaté biskup Vlastimil Kročil. Mše se konala v pátek 13. června 2025 v katedrále sv. Mikuláše.

Homilii pronesl světitel jubilanta, kardinál Dominik Duka. Mluvil o lásce, neboť se četl úryvek z Janova evangelia – přikázání lásky. Zmínil se o tom, že činem skutečné lásky je Slovo. V řeči Mojžíšově, Ježíšově a Izaiášově je to „davar“ a označuje nejen zvuk, nýbrž i skutek, čin, událost. Jde o dílo ne umělé, nýbrž živé inteligence, která mění svět, kterou začíná celý vesmír.

„Jezdím sem častěji a vidím, že jste katedrálou, o kterou se pečuje,“ věnoval se v další pasáži kardinál Duka českobudějovické diecézi. „Katedrálou, která první proběhla liturgickou reformou. Katedrála je srdcem místní církve českobudějovické diecéze, která má v relaci k počtu obyvatel největší počet přihlášených katolíků a je tedy určitým způsobem důležitou oblastí pro celou českou církevní provincii.“ Zmínil se o založení diecéze císařem Josefem II., o tom, jak se po navrácení svobody do naší země stala českobudějovická diecéze nejchudší diecézí co do materiálního zabezpečení. „Přesto chci – zvláště ve světle zkušeností s restitucemi – říci, že tím největším bohatstvím je člověk stvořený k Božímu obrazu. Proto tedy můžete tvrdit, že máte nejbohatší diecézi, a buďte na to hrdí i vy, páni biskupové – desetiletý a sedmnáctiletý. Máte se o co opřít. Opřete se všichni, spolubratři kněží i vy všichni ostatní. Je to určitá hodnota i pro civilní správu, protože když se člověk opírá o zásadu ‚Cokoli chceš, aby druhí činili tobě, čiň ty jim,‘ musí vám klesnout kriminalita a budete mít občany, kteří vědí, co je zodpovědnost.“

Kardinál Duka hovořil o historii českobudějovické diecéze, zmínil se o biskupovi – vlastenci Valeriánu Jirsíkovi a jeho heslu **„Bůh – církev – vlast“** a v souvislosti s ním i o papeži Lvu XIII. a jeho encyklice *Grande munus* na záchranu středoevropských a balkánských Slovanů. Mluvil také o současném papeži Lvu XIV. a jeho studiu na univerzitě sv. Tomáše Akvinského a vyslovil domněnku, že současný pontifikát bude klást důraz na obnovu studia teologie.

„Myslím, že máme za co otci biskupovi Vlastimilovi poděkovat. Vidíte sami, že zde neodpočíval, ale s plnou vervou pokračoval v linii, kterou začala obnova v roce 1968 po návratu biskupa Hloucha a pokračovala dál přes krátký úsek kardinála Vlka, biskupa Lišky a Paďoura. Můžeme slavit. Slavit práci, dílo odevzdané. Co potřebujeme? Spojit pozdrav papeže Lva XIV. ‚Pokoj vám‘ a jeho výzvu ‚Nebojte se!‘ Kolikrát se tato výzva objevuje v Bibli? Otče biskupe Vlastimile, ale i otče biskupe Pavle a všichni přítomní – díky vám všem, že stojíte pevně na svém místě věrni zásadám, kterých se máte držet. Nebojte se! Pokoj vám. Amen.“

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

V závěru mše svaté poděkoval biskup Vlastimil Kročil všem za přání a jejich přítomnost a řekl: „Deset let není mnoho, ale ani málo na to, abychom si uvědomili, kolik jsme toho společně prošli. Ne vždy se všechno podařilo, ale určitě je zač děkovat. Chci poděkovat panu kardinálovi za jeho slova, biskupům, kteří svou přítomností prokázali jednotu a kolegiální biskupského sboru – je mi velikou ctí. Děkuji vám, kněžím a jáhnům, kteří působíte v pastoraci, a opakuji: bez vás, bez vašeho nasazení, bez vaší pomoci by toho biskup příliš mnoho nezmohl. Tolik si vážím každého z vás, kdo se s ochotou a nadšením podílíte na budování Božího království a radostně hlásáte evangelium Ježíše Krista! Před deseti lety jsem svěřoval svou pastýřskou službu pod ochranu Panny Marie, kterou zde v Budějovicích vyzýváme jako ochránkyni města. Činím tak i dnes s vědomím, že ona není jen ochránkyní našeho města, ale i celé diecéze a nás všech. Také jsem tehdy odkazoval na výrok jednoho z velkých církevních otců, svatého Řehoře Velikého, který řekl: ‚Modlete se za mě, bratři a sestry, abych působil požehnaně.‘ Kéž se tak stane a vaše i mé modlitby jsou vyslyšeny na přímlovu svatého Mikuláše! Děkuji.“

Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

Rozhovor s Mons. V. Kročilem k 10. výročí biskupského svěcení: *„Na lyžích se modlit neumím“*

V pátek 13. června 2025 sloužil biskup Vlastimil v českobudějovické katedrále mši svatou na poděkování Bohu za 10 let biskupské služby. K tomuto výročí připravila televize Noe zvláštní reportáž, kterou si můžete prohlédnout na internetu.

Co se během uplynulého období změnilo, jak vnímá brněnský rodák své diecézany, co jej těší a co naopak trápí? „V naší diecézi je víra stále živá a v mnoha farnostech se dějí krásné věci, ze kterých mám velkou radost,“ říká biskup, který si oblíbil Dobrou Vodu u Nových Hradů.

Jak vzpomínáte na sobotu 13. června 2015, když jste byl vysvěcen na českobudějovického biskupa?

Vzpomínám na ten den moc rád. I proto jsem nyní v pátek 13. června uspořádal setkání se mši svatou na poděkování Bohu za 10 let biskupské služby. Jako hlavního kazatele jsem pozval mého tehdejšího světitele Dominika kardinála Duku a vyzval ho přesně po deseti letech, aby při bohoslužbě promluvil. Pozval jsem samozřejmě také všechny spolubratry biskupy, kněze i jáhny. Chtěl jsem, aby se toto společné setkání konalo v pátek, protože hned následující den v sobotu máme v Písku Diecézi pouť rodin, kde se potkám zase s jinou skupinou věřících. Jsem rád, že v pátek poděkuji všem, ať jsou to biskupové, kněží, jáhni, řeholní sestry, zaměstnanci anebo zástupci všech institucí, se kterými se pracovně setkávám, od magistrátu a kraje přes kaplany, kteří působí v nemocnicích, u policie, hasičů nebo ve vězení. Pozvaných je dost a všem bych rád poděkoval za deset let spolupráce.

Hovořili jsme spolu před 10 lety a tehdy jste řekl, že vaši prioritou budou rodiny, kněžská povolání a charita. Jaký stav v těchto oblastech vidíte po deseti letech?

Jednou ze tří hlavních priorit, které jsem měl po nástupu do čela diecéze, byly rodiny. Na diecézním pastoračním středisku jsme proto vytvořili sekci, která se rodinami a jejich záležitostmi zabývá. Myslím si, že se nám daří vytvářet nové zajímavé programy a umožňujeme jim společná formační setkávání. V rámci možností se snažíme podporu rodin stále rozvíjet. V sobotu 14. června pořádáme v Písku Diecézní pouť rodin. Těším se, že s rodinami setkám a pohovoříme i o tom, jak můžeme společnými silami zkvalitnit a rozšířit aktivity, které se jich týkají.

Ohledně kněžských povolání se nám, myslím, podařila úžasná věc. Před osmi lety jsme založili diecézně-misijské mezinárodní seminář Redemptoris Mater, do kterého přicházejí seminaristé i ze zahraničí, bohoslovci, kteří se u nás připravují na kněžskou dráhu. Jsem tomu velmi rád, protože jde o obrovskou posilu pro naši diecézi. Před čtyřmi lety byl odtud

vysvěcen první kněz a na podzim budou svěceni na jáhny dva bohoslovci. Mám radost, že dobrá věc se podařila.

Třetím pilířem mé biskupské služby je Charita. Po mém nástupu do úřadu přišel i nový ředitel Diecézní charity, který nově uspořádal jednotlivé pobočky a reorganizuje postupně celou charitu. Sjednotil koncepci a umožnil vznik větších celků, takže logistika a správa regionu, který má Charita na starosti, je nyní daleko snazší. Cílem je vytvořit deset Charit, kopírujících vikariáty, aby ředitelé z vikariátních oblastí mohli snáze spolupracovat s vikářem a kněžími. Doporučil jsem také, aby ředitelé navštěvovali vikariátní setkání kněží. Charity se totiž stávají součástí v dané oblasti, a proto je dobré, aby s ní měly větší kontakt, aby se mohli kněží lépe poznávat s řediteli Charit v hlavních vikariátních městech. Myslím si, že i v tomhle jsme už vykonali velký kus práce.

Pocházíte z brněnské diecéze a říkal jste, že zdejší lidé jsou ve víře pevnější než u vás, neboť tady jsou podmínky pro víru těžší. Potvrdil jste si po deseti letech, když jste jako biskup poznal celou diecézi, že tomu tak je?

Jsem o tom přesvědčen, protože víra, kterou zdejší lidé prožívají, vychází z jejich daleko těžších podmínek. V kostelech

zde není tolik věřících jako na Moravě, a prostředí, kde se víra prožívá, je velmi důležité. Větší těžkosti existují v příhraničních oblastech s Rakouskem a Německem, odkud musela po válce odejít spousta věřících německé národnosti. Myslím si, že v ostatních oblastech je víra živá a že ji lidé intenzivně prožívají, i když v menších společenstvích. Úbytek věřících je ovšem znatelný nejenom tady v jižních Čechách, ale i na Moravě. Pokles věřících ale neznamená, že s ním poměrově souvisí i kvalita víry. V naší diecézi je víra stále živá a v mnoha farnostech se dějí krásné věci, ze kterých mám velkou radost.

Jak jste osobně prožíval dobu pandemie a prázdných kostelů?

Samozřejmě, že velmi bolestně. Pandemie zasáhla každého z nás. Naštěstí jsme se my duchovní mohli pohybovat napříč okresy a stále jsme navštěvovali věřící. Duchovní službu jsme vykonávat nepřestali. Využil jsem to období k tomu, abych navštěvoval kněze nebo řeholní komunity, setkával se s nimi a mohl je povzbudit. Jezdil jsem na různá místa po celé diecézi a osobně uděloval svátosti všem potřebným, když se veřejné bohoslužby konat nemohly. Kněží navštěvovali jednotlivé věřící a poskytovali jim duchovní službu. Byla to pro mě velmi silná zkušenost. V daném období jsem se mohl setkávat s kněžími a modlil se s nimi na vikariátních poutních místech. Uspořádali jsme nověnu a postupně navštívili všechna poutní místa, kde jsme se společně modlili. Většina kněží sloužila bohoslužby a vysílala je on-line, období nebylo vůbec snadné.

Co vás kromě pandemie ve vaší službě překvapilo nebo s čím jste nepočítal?

Na biskupa se nestuduje a nikdo se na něj ani předem nepřipravuje. Jde o službu, do které je člověk pozván svatým Otcem, jenž v konečné fázi výběru rozhodne, kdo biskupské poslání bude vykonávat. První měsíce, možná i rok, si biskup zvyká a při různých setkáních a událostech poznává stále nové věci. Vždycky vás čeká nějaké překvapení nebo střet s něčím, co jste do té doby neznali. Proto až teprve nejdřív po roce jste připraven na nejrůznější situace, se kterými se postupně setkáváte. V dalším období je všechno už daleko snazší, protože víte, jak kterou situaci vyřešit nebo jak do ní vstoupit. Týká se to činnosti jak uvnitř církve, tak i při jednání s různými institucemi, které s církví mají něco společného nebo s vámi jako jejím zástupcem potřebují něco vyřešit.

Při vašem biskupském svěcení byl i kardinál Vlk. Zažil jste staré kněze, svěcené ještě po válce? Řadu z nich jste ostatně pohřbíval, včetně vašeho předchůdce. Co cítíte, když víte, že s nimi navždy odchází generace, která zažila útlak komunistického režimu?

Velmi si vážím všech kněží, jež v podmínkách, které v minulosti měli a které nebyly nijak lehké, dokázali svoji víru udržet a hluboce ji prožívat. Dnes mají kněží zase úplně jiné těžkosti, se kterými se setkávají, a musí se s nimi umět vypořádat. Řekl bych, že starší generace kněží byla formována prožitým utrpením, aby dokázala působit i v těžkých podmínkách. Což je dnes daleko těžší pro kněze právě proto, že si neprošli zkušeností, kdy si mnozí kněží museli sáhnout až na samé

dno, aby mohli pokračovat. Hrozilo jim nebezpečí, že jim odejmou státní souhlas, takže si budou muset hledat jiné zaměstnání, a kněžskou službu i své kněžství budou prožívat jen v soukromí. Dnes se žije úplně jinak, takže když přijdou problémy a nesnáze, je pro současného kněze daleko těžší se s nimi vyrovnat, uchopit je a vzít za ten správný konec. Myslím si proto, že mezi duchovní službou tehdejších a současných kněží je zásadní rozdíl.

Když jste nastoupil, řekl jste, že si uvědomujete své nedokonalosti. Daří se vám některé z nich odstraňovat?

Zůstaneme vždycky nedokonalí a vždycky máme na sobě co zlepšovat. Pokud je člověk schopen sebereflexe, uvědomuje si, že mnoho věcí nemůžeme dělat dokonale. Většinu z nich neděláme sami, ale potřebujeme k nim spolupracovníky, kněze nebo laické zaměstnance. Všichni máme rezervy, se kterými pracujeme, buď lépe, či hůře, což se týká samozřejmě i mě jako biskupa. Snažím se, aby se určité chyby, které třeba udělám, už neopakovaly. Nemůžete ovšem jako laik ani jako biskup obsáhnout úplně všechno. Mám k dispozici určitý počet kněží a zaměstnanců, s nimiž musím řešit všechny diecézní záležitosti. Ne vždycky je to jednoduché, a kdybych měl víc kněží i laiků, které mohu pověřit určitými činnostmi, bylo by všechno asi daleko snazší. Jak jsem řekl, s nedokonalostí nebudeme nikdy hotovi, a vždycky tak bude co zlepšovat.

Jste skřivan, nebo sova?

Patřím ke skřivanům. Budím se velmi brzo a od časného rána mám svůj program, který se snažím naplňovat. Jeho součástí je ranní modlitba, mše svatá a po ní následuje práce v úřadu. Nepatřím k těm, kteří pracují dlouho do noci.

Když jste nastoupil, inicioval jste proces blahořečení vašeho předchůdce biskupa Mons. Josefa Hloucha. V jakém stavu je proces nyní?

Proces blahořečení pokračuje, i když ne žádnými mílovými kroky. Stále se shromažďují další informace, aby se s nimi mohlo začít systematicky pracovat. Diecézní fáze procesu blahořečení tak stále trvá.

Biskupem vás jmenoval papež František, který se zastával chudých, uprchlíků a obětí války. Jak jejich situaci vnímáte?

Je potřeba s nimi stále pracovat a pomáhat jim. Kvůli válce na Ukrajině k nám přicházejí Ukrajinci, což jsou příslušníci slovanského národa, a je s nimi proto daleko snazší komunikace a integrace do společnosti i do zaměstnání. Nejsou s nimi problémy, které prožívají uprchlíky v jiných zemích, např. v Německu, Francii nebo Velké Británii, kde je integrace daleko složitější. Integrovat uprchlíky do společnosti není snadné, a žádný dokonalý recept neznám ani já. Papež František nabádal, abychom měli na srdci potřeby chudých. Ti jsou vždycky a všude, a proto máme i diecézní Charitu, která svou činností pomáhá zmírňovat těžkosti lidí, jež se ocitnou na okraji společnosti. Hledáme vhodnou formu pomoci, ale je potřeba si uvědomit, že nástroje, které má v ruce církev, jsou odlišné od těch v rukou státu, jež může situaci řešit.

Biskupové, kteří byli v době vašeho nástupu ve službě, se stávají emeritními, a přicházejí mladší. V čem je tato generační obměna pro církev výzvou? Může zde hrát roli, že ti, co nezažili komunismus, jsou odvážnější, pružnější a více ochotní ke kompromisům?

Jsem přesvědčen, že starší generace tím, že si prošla velmi složitými životními zkušenostmi, ať už v osobním, nebo kněžském životě, má daleko hlubší kořeny, ze kterých čerpala zdroje a sílu. Myslím si, že nová generace tak hluboké kořeny nemá, což znamená, že když přijde tlak, tak starší biskupové mu byli schopni daleko více odolávat než ti současní. Je otázka, jestli byla síla větru před několika desítkami let větší, než je dnes. Když nemáte kořeny zapuštěny hluboko v zemi, jste zmitáni a posouváni napravo nebo nalevo, dle toho, jak je tlak velký. Tenhle rozdíl vidím, což pak vede ke kompromisům, které se musejí dělat. Otázkou zůstává, zda jsou kompromisy vždycky tím nejlepším řešením a jestli je kompromis lepší, než zůstat věrný postojům a tradicím církve, které naši předchůdci v nelehkých podmínkách vybojovali. Protože všechno, co je v tradici církve, nepřicházelo automaticky, ale muselo se vybudovat nebo vybojovat. Za tradicí církve, z níž čerpáme, stojí velké utrpení a velká práce.

Jak vnímáte synodální proces, co byste chtěl změnit a na co se chystáte?

Stále na něm snažíme pracovat a uvádět do života místní církve. V současné době se setkávám s různými skupinami kněží, ať už mladšími, nebo staršími, s kněžskou radou či vikáři na různých grémiích, kde se snažíme otevřeně hovořit o tom, co bychom mohli dělat lépe pro oživení života ve farnostech. Začínáme pracovat na ustavení diecézní pastorační rady, aby byla skutečně pomocí pro biskupa. Všechno se teprve rozbíhá. Když se laici zapojí do služby, aby pomáhali knězi, přináší to určitě něco pozitivního. Vždy ale záleží na tom, aby se obě strany respektovaly a doplňovaly ku prospěchu věci. Ať jde o poslání, které má kněz ve farnosti, nebo o službu, kterou nabízejí nebo do které chtějí laici vstoupit. Nesmí jít ovšem o nějaký boj, kdo bude mít ve farnosti větší moc.

Proto má být mezi oběma stranami nejdřív společná modlitba a potom i společná práce. Aby totiž nebyla jen společná práce bez modlitby. Papež František vždycky upozorňoval na to, že je třeba se u všeho i společně modlit. Nejlepší zkušenost nám ukazují nejrůznější hnutí a komunity, která působí v církvi od II. vatikánského koncilu. Laici tam jsou zastoupeni v nejvyšších grémiích společně s kněžími, což funguje. Vzájemně se setkávají, respektují, společně se modlí a formují, což je ku prospěchu věci. Proto se tato hnutí stále rozvíjejí, mohou jít vpřed a pokračují dál. Bylo by zcela ideální, kdyby se něco podobného dělo i ve farnostech. Aby tam existovala společenství, která by se věnovala různým záležitostem, a pomáhala tak růstu farního života.

Co vás v životě církve i společnosti trápí a bolí? Co vás naopak těší a z čeho se radujete?

Trápí mě, že se někteří lidé v současné době od církve odklání, protože na ně dolehly různé starosti a životní těžkosti, takže jim mnohdy na život církve a na život s Bohem už nezbývá čas. Někdy se jim nedívím. Samozřejmě, že s postupem času

Foto: Hradek Čadís

přicházejí různé volby, což se týká hlavně života v rodinách. Rodiče už často nemají sílu, aby svou víru dál předávali dětem. Spoléhají se na kněze, jenže ten rodiče nahradit nemůže. Správná je tedy i v tomhle případě vzájemná spolupráce. Odklon lidí od církve a nepředávání víry dětem jsou pro mě největší bolesti. Naopak radost mi přináší práce s mladými, aktivity s nimi stále rozvíjíme. Máme v diecézi kněze, který se mladým věnuje a je velmi činný, takže ho chci pro tuhle službu uvolnit. Bude mít víc času a možnost přicházet do farností a vikariátů, aby motivoval kněze pro práci s mladými, protože mladá generace je budoucností církve. Těmto aktivitám se daří, teď v sobotu slaví naše Diecézní centrum života mládeže na Ktiši už 30. narozeniny. I setkávání s kněžími považuji za velmi pozitivní. Můžeme spolu o věcech diskutovat a hledat nové cesty, které nám pomohou zlepšit život ve farnostech.

Jste ctitelem Panny Marie a s oblibou navštěvujete mariánská poutní místa. Která z nich jsou vám nejbližší?

Velmi rád jezdím na Dobrou Vodu u Nových Hradů. Záleží totiž i na komunitě, která se mariánské úctě věnuje. Nechal jsem v každém vikariátu ustanovit jedno poutní místo, kde se mají soustředit nejrůznější aktivity a setkávání. Rád na ně jezdím, některá jsou navštěvována víc, jiná méně. Kromě

Dobré Vody k nim patří např. Kájov, Klokoty, Strašín nebo Lomec u Vodňan, kde se rozvíjí centrum pro duchovní obnovy a rekolekce. Míst, kde se snaží uchovávat mariánskou úctu, je více. Ne vždycky se to ovšem daří. Na některých místech jsou ale řeholníci nebo řeholní sestry, které místu dodávají vitalitu a potřebnou sílu, což je, myslím, naprosto nezbytné. Takle poutní místa budou mít lidem zcela určitě ještě co říct.

Některá místa a farnosti se daří rozhybat, když přijde nový kněz.

Vždycky o tom přemýšlím a snažím se hledat kněze, kteří místo, na které přicházejí, mohou nějak oživit. Často ale není vůbec jednoduché takového člověka najít. Když se to podaří, snažím se, aby tam zůstal delší dobu, mohl jednat a aby se tam život znovu rozvíjel. Zároveň je třeba na některých místech hledat a vychovat nástupce, protože nikdy nevíme, jak dlouho kde budeme. Mohou přijít zdravotní komplikace, nová výzva, někdo jde na studia nebo bude učit. Možností, které mohou nastat a všechno najednou změnit, je víc. Je dobré, aby na místech s fungujícím církevním životem působil kněz, který místo může dál rozvíjet a je tamním lidem prospěšný. A pokud tam dobře funguje, tak aby mohl zůstat delší dobu.

Kde berete sílu vy, jak nebo kde odpočíváte?

Na odpočinek nemám moc času. Dříve jsem lyžoval nebo jezdil na kole. Jenže v určité době a věku zjistíte, že také potřebujete čas na modlitbu. Rád se modlím ve společenství, ať to bylo v neokatechumenátním hnutí, kde existovala společná setkání s modlitbou nebo bohoslužbou, nebo nyní, kdy mám na biskupství řeholní sestry. Ty mají svůj denní řád, začínající ranní modlitbou a mší svatou, večer to jsou modlitby sv. růžence, adorace i večerní chvály. Musíte si umět zvolit a dát něčemu přednost. Na lyžích se modlit neumím. Večerní modlitba s adorací, růžencem a večerními chválami trvá dvě hodiny, a záleží na vás, zda ji zařadíte do svého denního programu. Když přes den sedíte v kanceláři a máte vyřizovat spoustu administrativních věcí, na modlitbu vám zbývá až pozdní odpoledne nebo večer. Zvolil jsem si modlitbu, která má před sportováním přednost.

Profesor Karel Skalický si občas povzdechl, že se mu stýská po Římě, kde prožil velkou část života. Stýská se po Římě i vám?

Samozřejmě, že se rád pokaždé do Říma vracím, vždyť jsem tam prožil osm let. Když mohu, tak využiji příležitosti, abych se tam vydal. Většinou se ale jedná o diecézní pastorační nebo administrativní záležitosti, nebo cestu na úrovni České biskupské konference. Důvodů, které mě přivedou do Říma, si moc vážím, ale abych se tam jel jen tak podívat nebo si odpočinout, to ne. Každý rok jsem tam dvakrát třikrát, letos asi čtyřikrát, protože v rámci Svatého roku doprovázím do Říma skupiny věřících. Pojedu tam i na Svatováclavskou pouť jako zástupce České biskupské konference. Každý rok se tam vždycky vystřídá jeden biskup s věřícími své diecéze.

Biskup nosí mitru. Kolik jich máte a co se stalo s těmi po biskupu Jiřím Paďourovi?

Biskup Jiří Paďour měl větší hlavu než já, takže kdybych si jeho mitru nasadil, spadla by mi přes uši. Některé jsem proto dal k dispozici spolubratřím, aby je mohli využívat, jiné zůstaly zde v archivu. Mitry jsou různé barevné, vždy záleží na liturgickém období. Když se účastním velké slavnosti, tak je střídám, abych nebyl pořád v jedné. Myslím, že jich mám možná tak deset.

Nejste na diecézi sám. Jak spolupracujete s pomocným biskupem otcem Pavlem Posádem?

V rámci možností celkem dobře, jediná těžkost spočívá v tom, že má zdravotní potíže, a tenhle hendikep musíme všichni respektovat. Když je na tom zdravotně dobře, rád pomůže, kde je třeba. Oba máme jednotný pohled na to, co by církev měla dělat a kam by měla směřovat, takže v rámci možností je naše spolupráce dobrá, ovšem vždy s ohledem na jeho zdravotní stav.

Takže je dobře, když jsou dva biskupové pod jednou střechou?

Určitě ano, ostatně mně se vždycky lépe pracuje s někým v týmu než samostatně.

Ptal se Radek Gális

Z diáře otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

1–5. 7.	Velehrad: plenární zasedání ČBK
6. 7. 9:30	Kamenný újezd: mše svatá
11:00	Č. Budějovice, kostel sv. Jana Nepomuckého: mše svatá
16. 7. 17:30	Ktiš: mše svatá (ENTERcamp)
19. 7. 18:30	Český Krumlov: mše svatá
20. 7. 10:00	Čkyně: poutní mše svatá
27. 7. 10:00	Jistebnice: poutní mše svatá (sv. Marie Magdaléna)
3. 8. 8:00	Č. Budějovice, kostel Božského Srdce Páně: mše svatá
11:15	Větřní: mše svatá, uložení relikvie sv. Jana Nepomuckého
4. 8. 17:00	Č. Budějovice, katedrála: mše svatá, udělení medailí sv. Auraciána
10. 8. 9:30	Pacov: mše svatá s biřmováním
15. 8. 11:30	Dobrá Voda u Nových Hradů: mše svatá pro německé poutníky
17. 8. 15:00	Stožec: mše svatá
24. 8. 10:30	Horní Stropnice: mše svatá
31. 8. 10:00	Kamenný Újezd: mše svatá s biřmováním

Změna vyhrazena

Ten, kdo je vedle nás, je Ježíš

„Ale jeden Samaritán přišel na své cestě k němu, viděl ho a bylo mu ho líto“
(Lk 10,33).

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

(ČERVENEC 2025, z nedělní liturgie 13. července, 15. neděle v mezidobí)

Ježíš hodně mluví o tom, že je důležité mluvit Boha a bratry. A dělá to jako první! Modlí se a naslouchá Bohu svému Otci a pak je pozorný ke všem, které potká, naslouchá jim, vysvětluje mnoho věcí a často je uzdravuje.

Tato láska, pozorná ke druhým, je něco nového, co ne všichni chápou. Často i dospělí zůstanou na pochybách a ptají se. Jednou se jeden člověk zeptal Ježíše: „Ale kdo je můj bližní?“

A Ježíš vypráví příběh o „Dobré Samaritánovi“. A říká: „Bližní je ten, kdo je blízko tebe“. Můžeš kolem něj projít bez povšimnutí a pokračovat dál. A nebo, když ho uvidíš, pochopit, že pro něj můžeš něco udělat...a udělej to!

Jmenuji se Kristýna. Tatínek mě přišel vyzvednout ze školy. Měla jsem radost, protože mi řekl, že mě vezme na hřiště. Už bylo pozdě, a tak jsme se nemohli vrátit domů na oběd.

Tatínek mi přinesl kuře a pití. Vesele jsem se posadila k jídlu, ale o kus dál jsem uviděla chudou paní, která prosila o pomoc a nikdo se nezastavil, aby jí něco dal.

Bylo mi z ní smutno, a tak jsem jí dala kuře, pití i trochu peněz, které jsem měla. Měla jsem radost, že jsem jí pomohla a věděla jsem, že Ježíš má také radost. Od té doby, co se snažím stále milovat jsem šťastnější!

© PAFOM, Obrázky a text připravilo Centrum gen 4. Gen 4 jsou malé děti z Hnutí fokoláre založeného Chiarou Lubichovou.

Ježíš byl se svými apoštoly na opuštěném místě v Galileji a mluvil k velkému zástupu lidí, kteří se k nim přidali. On přijímá všechny: naslouchá, mluví, uzdravuje. Blíží se večer a začínají pociťovat hlad.

Apoštolové jsou tím znepokojeni a navrhuji mistrovi logické a realistické řešení: «Rozpusť lid. Ať jdou do okolních vesnic a dvorců, aby si tam našli nocleh a něco k jídlu.»

SLOVO ŽIVOTA

(Lk 9, 13)

Ježíš jim však odpoví: «Vy jim dejte jíst.»

Je to neproveditelné: mají jen pět chlebů a dvě ryby pro několik tisíc lidí.

Na námitku apoštolů tedy Ježíš odpovídá tím, že přebírá odpovědnost, ale žádá je, aby vykonali celý svůj díl – být malý.

Neřeší problém za ně; zázrak se koná, ale vyžaduje jejich účast se vším, co mají a co by mohli obstarat a dát Ježíši k dispozici pro všechny.

Mistr vychází z toho, co se nám děje, aby nás naučil starat se společně jeden o druhého. Tváří v tvář potřebám druhých neplatí žádné výmluvy: «to není náš úkol», «s tím nemohu nic dělat.»

S partou kamarádů jsme šli po ulici a potkali jsme chudého, žebrajícího člověka, kolemjdoucí ho ignorovali. Přiblížili jsme se, abychom místo něj prosili o almužnu, předváděli jsme různá kouzla, abychom upoutali pozornost a překonali ostych.

Když jsme po hodině nedosáhli žádných výsledků, pochopili jsme, že Ježíš od nás chce, abychom dali jako první. Dali jsme dohromady to, co jsme měli: mou nejhezčí košili, něco k jídlu a peníze na nákup léků.

Zaspívali jsme mu i písničku! Řekl nám: „Vás poslal sám Bůh.“ Jeho radost byla veliká, ale naše ještě větší.

A. Brazílie

Upravili: E. Javaloyes, M. Ashraf e M. Sarmiento; ilustrace: Guilli Rodriguez (@guillermode)

SVATÁ Marie Goretti

Marie Goretti byla obyčejná dívka z chudé italské rodiny. Byla laskavá, pracovitá a měla ráda Pána Boha. Když jí bylo 10 let, zemřel jí tatínek. V té době nemohla Marie se svými sourozenci chodit do školy, protože neměli peníze, a tak se pro ně stala tím nejdůležitějším modlitba růžence. Děti byly vychovávány podle pravidla – nejprve Bůh a potom to ostatní.

Maminka Marie obstarávala peníze na živobytí a Marie se starala o domácnost a své čtyři sourozence a zároveň s drobnými pracemi vypomáhala i sousedům, kteří se ale k nim nechovali hezky. Marie ráda všechny svoje starosti svěřovala Panně Marii a také ráda chodila do kostela před svatostánek za Pánem Ježíšem.

Když jí bylo skoro 12 let, stalo se něco velmi těžkého – její souseď, mladý muž Alessandro jí velice ublížil. Bránila se, protože si chtěla zachovat čistotu duše i těla a důstojnost. Věděla, že hříchem by se provinila proti Bohu. Nakonec kvůli tomu zemřela. Ale než zemřela, řekla: „**Z lásky k Ježíši mu odpouštím!**“

A opravdu – její odpuštění proměnilo srdce chlapce, který ji napadl. Později se obrátil a změnil svůj život. Nakonec také svědčil, aby mohla být Marie prohlášena za svatou. Dokonce u jejího svatořečení byl i s její maminkou. Za svatou ji prohlásil papež Pius XII. na Svatopetrském náměstí v Římě 24. června 1950.

Marie Goretti může být pro vás děti, ale i pro všechny dospělé, vzorem čistoty, odpuštění a lásky i k těm, kdo vám ublížili. Obrázek s modlitbou si můžete vystříhnout a používat jako záložku.

Ludmila Veselá

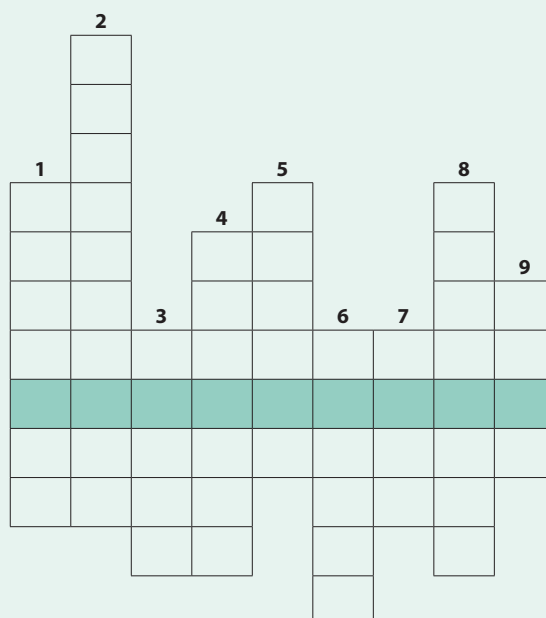

Svatá Maria Goretti,
pomocnice dětí a mládeže
nauč mě mít čisté srdce.
Ukaž mi,
jak odpouštět těm,
kteří mi ublížili.
Pomáhej mi milovat druhé
s odvahou a láskou,
tak jak jsi to dokázala ty.
Ať je můj život krásný
tvou čistotou,
láskou a vírou v Boha.
Amen.

Milé děti, když vylustíte křížovku, zjistíte, co darovala sv. Marie Goretti Alessandroví. Tajenku nám pošlete na adresu **katechetky@bcb.cz**, pošleme vám odměnu.

LEGENDA K TAJENCE:

1. Co představuje v křesťanství lilie?
2. Jak se jmenoval mladík, který Marii ublížil?
3. Dívčí ozdoba do vlasů.
4. Jméno maminky Marie. (ATNUSSA)
5. Komu Marie nejvíce důvěřovala?
6. Země, kde se Marie narodila?
7. Marie bránila svou čistotu srdce i (doplň).
8. Kolik bylo Marii let, když zemřela?
9. Nejčastější symbol křesťanství.

Světcí jako svědci nelehké doby – věrozvěsti Cyril s Metodějem, poustevník Prokop a M. Jan Hus

Na počátku letních prázdnin si připomínáme několik významných postav našich národních dějin. Přibližme si ve stručnosti jejich osudy ve spleťtých zákoutích historie.

Naše vyprávění začneme roku 858. Tehdy nastoupil na stolec římských biskupů Mikuláš I. (858–867), který je historiky považován za prvního z papežů, který vyslovil zásadu o vrchní moci papeže nad světskými panovníky. Ve stejné době se stává patriarchou v Konstantinopoli učený muž Fotios (858–867, 876–886), kterého historici oceňují zejména za jeho pronikavou inteligenci a organizační schopnosti. Bylo ale jen otázkou času, kde se dostanou do vzájemného konfliktu.

Konflikt mezi křesťanským Západem a Východem v druhé polovině 9. století má své kořeny ve sporu o tom, kdo je právoplatným konstantinopolským patriarchou. Na přelomu první a druhé poloviny 9. století usedl na stolec patriarchů v Konstantinopoli muž svatého života Ignatios (797–877). Patriarcha na své křeslo odmítl povolit vstup do chrámu caesarovi Bardasovi (?–866), který *de facto* vládl místo císaře Michala III. (840–867). Bardasovi došla trpělivost a za pomoci císaře Michala III. patriarchu sesadil z úřadu a poslal do vyhnanství. Nejdříve stoupenci Ignatia odsoudili Fotia jako uchvatitele úřadu a exkomunikovali jej, na to reagoval svoláním své synody Fotios, který přirozeně prosadil souhlas se sesazením Ignatia. Roku 861 energický římský papež Mikuláš I. (858–867) poslal do Konstantinopole své legáty, aby celou záležitost vyšetřili. Oba legáti, biskupové z Anagni a Porta se nechali za pomoci darů a poct „přesvědčit“ Fotiem, že jím svolaná synoda po právu Ignatia odsoudila a sesadila. Mikuláš I. ale prohlédl nastraženou lest císařského dvora v Konstantinopoli a svolal do Lateránu v Římě na rok 863 shromáždění, na kterém uznal za právoplatného patriarchu v Konstantinopoli Ignatia a Fotia odsoudil. Na pozadí těchto událostí probíhá misijní cesta Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu. Jako první věc zavedli Konstantin s Metodějem do bohoslužby a života Velké Moravy slovanský jazyk s vlastním písmem. Papež Hadrián II. vydal bulu *Gloria in excelsis Deo*, kterou byla slovanská řeč povolena jako liturgický jazyk. Konstantin onemocněl a v předtuše blížící se smrti vstoupil do kláštera, kde přijal řeholní jméno Cyril. Zanedlouho umírá (14. února 869). Papež obnovil panonské biskupství, ke kterému byla přičleněna Velká Morava a Metoděj byl vysvěcen na biskupa, přičemž obdržel práva papežského legáta. Metoděj zůstává ale na velké dílo sám, musí nést krutou nenávisť pasovského biskupa, který jej dokonce týral bičem a prožívá i těžký žalář. Na sklonku svého života podnikl arcibiskup Metoděj ještě jednu cestu, a to na dvůr byzantského císaře do Konstantinopole. Zanedlouho po svém návratu však umírá (6. dubna 885), když před tím jako svého nástupce jmenoval jednoho ze svých nejlepších žáků – Gorazda. Za jakéhosi duchovního žáka svatých bratrů Cyrila a Metoděje můžeme považovat svatého Prokopa. Jeho život byl sepsán

nejdříve ve staroslověnském jazyce nejspíše v letech 1061–1067. Zde se dočteme, že Prokop byl rodem Čech, jenž v slovanském písmě, od nejsvětějšího biskupa Cyrila vynalezeném a od církve kanonicky schváleném, byl dokonale vzdělán. „*Nejprve byl zdatným knězem světským, žil počestně a byl oddán pravé a čisté službě Boží a sám se odvrátil ode světa i jeho ubohé nádhery: Vystavěl na Sázavě pak chrám ke cti nejsvětější Boží rodičky Marie a svatého Jana Křtitele a shromáždil u sebe několik bratří zbožných v životě a v mravech. Poněvadž se v jednomyslné lásce duchovně shodovali, ustanovil jim mnišská pravidla a posvátnou službu Boží podle vzoru dobrotivého otce Benedikta.*

Donesla se konečně pověst o jeho svatosti k sluchu knížete české země světlé paměti Břetislava. Ten spolu se svými velmoži zaplesal nesmírným jásem, více než by kdo mohl uvěřit, a radostně se doporučil jeho modlitbám.“ Tolik slova legendy. Za jistý můžeme považovat fakt, že Prokop založil s pomocí knížat Oldřicha a Břetislava klášter, který se stal na určitou dobu střediskem slovanské liturgie a vzdělanosti v naší vlasti. Prokop zemřel v pověsti svatosti 25. března 1053. O poustevníkovi Prokopovi se traduje, že zapřáhl samotného ďábla do pluhu. Jedno moderní zobrazení svatého Prokopa jej znázorňuje ne s ďáblem na řetěze, ale jako přemožitele soudobého působení Zla – drog. U nohou mu leží injekční stříkačka, list konopí a též i symboly současného modlářství.

Poslední postavou, kterou si připomínáme, je M. Jan Hus. Bohužel musíme si přiznat, že se stoprocentní jistotou o jeho mládí nevíme nic konkrétního. Jako datum narození se udávají většinou letopočty v rozmezí let 1369–1375. O své matce se sám Mistr Jan krátce zmiňuje v souvislosti s tím, jak jej učila prvním modlitbám a lásce k Pánu Bohu. Otec Jana Husa se snad mohl jmenovat Michal a údajně měl Jan Hus bratra, který měl dva syny. Vše ostatní z dětství Jana Husa je zastřeno rouškou tajemství. Eva Kantůrková ve svém samizdatovém biografickém románu Jan Hus poznamenává, jak maminka vyprovázela Jana na studia do Prachatic a jak se bála, aby malý Jan „*nezpustnul*“ mezi zlobivými žáčky: „*Sedmkrát za cestu padla na kolena, modlíc se, aby Jan zdárně studoval. Jednou maminka napekla pro školního mistra koláče a vykrmila husu, ta jí ale cestou mezi Husincem a Prachaticemi utekla...*“ Léta na studiích byla pro Jana velice těžká. Prožil je v odříkání a chudobě, o čemž svědčí jeho slova, jak jako malý žáček si udělal z chleba lžici na nabírání hrachové kaše a že měl takový hlad, že s kaší i onu lžici z chleba snědl. Snad právě neradostná chudoba na studiích jej vedla k tomu, aby se rozhodl pro volbu kněžského stavu, jak sám později přiznává s velkou lítostí, aby „*měl dobré bydlo, dlouhou suknici*

a u lidu vážnosti měl". Kněžské svěcení přijímá kolem roku 1400, tedy čtyři roky po tom, co se stal mistrem svobodných umění a začal se věnovat studiu teologie. Roku 1402 se stal duchovním u Betlémské kaple a vbrzku proslul natolik, že jej pražský arcibiskup spolu se Stanislavem ze Znojma jmenoval synodálním kazatelem. Další hodnosti a „kariérní vzestup“ šly rychle za sebou: funkce děkana filozofické fakulty, poději rektora univerzity a přátelství samotného českého královského páru. Roku 1409 zasahuje svým vlivem na univerzitě i u krále Václava IV. pro přijetí tzv. Kutnohorského dekretu. Mohl si snad chudý chlapec z jihočeského venkova přát víc? Jako v životě Konstantina a Metoděje, poustevníka Prokopa, tak i v životě M. Jana Husa dochází k určitému ráznému životnímu obratu. Hus s velkou odhodlaností vystoupil proti zlořádu prodeje odpustků, a to jak v univerzitě, tak i na kazatelně kaple Betlémské. Až do té doby držel nad Husem ochranou ruku český král Václav IV., nyní ji ale dal pryč. V červnu 1412 byla na Husa vyhlášena exkomunikace, a dokonce byl vydán rozkaz, aby byla kaple Betlémská jako hnízdo kacířů zbořena.

Nad Prahou byl vyhlášen interdikt a tak M. Jan Hus opouští Prahu a na čas se uchýlil na faru do Miličína, poté na proslulý Kozí hrádek u Tábora a nakonec odchází na hrad Krakovec na Rakovnicku, který patřil panu Jindřichovi Leflovi z Lažan. Odtud se 11. října 1414 M. Jan Hus v doprovodu Jana z Chlumu a Václava z Dubé vydal na cestu do Kostnice, aby se obhájil z nařčení z hereze. Proč M. Jan Hus tak ostře vystoupil proti prodeji odpustků, když si musel být vědom skutečnosti, že si znepřátelí krále Václava IV., který měl z prodeje odpustků své nesporné výhody? Amadeo Molnár ve své stati věnované M. Janovi trefně konstatuje, že zápas o poznání pravdy prostupuje Husův život ve všech jeho dramaticky se stupňujících obdobích, přinejmenším od doby, kdy se zřekl konvenční honby za kariérou a přestal stát o „dobré bydlo a rúcho“. Duchovní hloubku myšlenek Mistra Jana Husa nám dokládá mimo jiné tzv. Postila, která je online dostupná na webové stránce http://cb.cz/praha2/husova_kazani.htm

prof. PaedDr. ThLic. Martin Weis, Th.D.

Papež Lev XIV. požehnal základní kámen kaple sv. Jakuba v jihočeských Zubčicích

Nová kaple v obci, kde dosud žádný kostel ani kaple nebyl? V jihočeských Zubčicích se to již brzy stane realitou. Ve středu 21. května 2025 při své první oficiální audienci pro věřící požehnal nový papež Lev XIV. základní kámen chystané nové kaple v Zubčicích na Českokrumlovsku.

Kámen do Vatikánu přivezl iniciátor stavby kaple František Talíř. Ten připravuje vybudování kaple již více než dva roky. Kaple má hotový projekt a vydané stavební povolení, podle předpokladů by stavba mohla začít již letos v létě.

„Pro kapli jsme s rodiči vytipovali krásné místo – kus starého ovocného sadu, který patří naší rodině – a chceme jej věnovat pro tento účel. Cílem je vytvořit místo, kde se mohou lidé v tichosti pomodlit nebo jenom zastavit a přemýšlet nad svým životem. Měl by to být prostor pro setkání s Bohem, který mohou využívat lidé místní, přespolní i poutníci. Sám jsem pravidelným poutníkem. A každá podobná kaplička je pro mě symbolem toho, že jsme všichni poutníci životem na cestě za Bohem. I proto bych byl rád, aby byla zasvěcená patronovi poutníků, sv. Jakubovi, za kterým chodí každoročně statisíce poutníků do jednoho z největších poutních míst světa, Santiaga de Compostela,“ upřesnil František Talíř. V kapli by se podle něj samozřejmě příležitostně sloužily i mše svaté.

Jedná se o první základní kámen kaple či kostela v Česku, který požehnal ve své funkci nový papež Lev XIV. *„Cestu do Vatikánu jsme plánovali již před cca půlrokem. Během nemoci papeže Františka jsme netušili, kdo a za jakých okolností základní kámen požehná. To, že požehnání vzešlo od nového papeže, je samozřejmě velice speciální. Měli jsme pár okamžiků na krátký rozhovor. Zapůsobil na mě svojí skromností a neličeným zájmem o příběh nové kaple. Samozřejmě jsem papeži řekl, že ho nesmírně rádi uvítáme u nás, v České republice,“* vysvětlil František Talíř. Nová kaple v Zubčicích bude zasvěcena sv. Jakubovi, pa-

tronovi poutníků. Půjde o dřevostavbu o rozměrech 4x4m s výškou 7,8m. Je navržena jako čistě sakrální prostor a za příznivého počasí ji bude možné otevřít pomocí výklopných okenic tak, aby se bohoslužby mohli zúčastnit i lidé stojící venku. Díky tomu může být přístupná i lidem, kteří běžně do kostela nezavítají. Autory návrhu jsou manželé Zemenovi z ateliéru 4DS v Českých Budějovicích. **Na vybudování kaple nyní probíhá sbírka na portálu <https://donace.cz/kaplevzubcicich/>,** kde můžete výstavbu podpořit.

Zdroj: tisková zpráva Františka Talíře

Personalia

A/ Ustanovení:

R. D. Mgr. Josef STANĚK, je k **31. 5. 2025** odvolán z úřadu administrátora farnosti **Modrá Hůrka** a z úřadu administrátora excurrento farnosti **Kostelec a Žimutice**, a současně je od **1. 6. 2025** jmenován výpomocným duchovním ve farnosti **Modrá Hůrka**, vše vikariát České Budějovice – venkov (č. j. 1123/2025).

R. D. Mgr. Josef STOLARÍK, je od **1. 6. 2025** jmenován do úřadu administrátora excurrento farnosti **Žimutice**, vikariát České Budějovice – venkov (č. j. 1124/2025).

R. D. Václav HES, je od **1. 6. 2025** jmenován do úřadu administrátora excurrento farnosti **Modrá Hůrka**, vikariát České Budějovice – venkov (č. j. 1125/2025).

R. D. Mr. Mgr. Tomas van ZAVREL, je od **1. 6. 2025** jmenován do úřadu administrátora excurrento farnosti **Kostelec**, vikariát České Budějovice – venkov (č. j. 1126/2025).

R. D. Mgr. David MIKLUŠ, je od **16. 6. 2025** jmenován výpomocným duchovním ve farnosti **Třeboň**, vikariát Jindřichův Hradec (č. j. 1122/2025).

Bc. Lukáš HOUŠKA, je od **28. 6. 2025** ustanoven k jáhenské službě ve farnostech: **Březnice u Příbrami, Chrašnice, Mirovice, Tochovice**, vše vikariát Písek (č. j. 1424/2025).

B/ Životní jubilea:

Prob. Mgr. Ivo PROKOP, oslavil **23. 6. 2025**

své **padesáté páté narozeniny**.

R. D. Mgr. Tomáš HAJDA, oslavil **25. 6. 2025**

své **padesáté narozeniny**.

P. Mgr. Milan MIHULEC, SDB, oslavil **9. 7. 2025**

své **šedesáté páté narozeniny**.

R. D. Karel VRBA, oslavil **22. 7. 2025**

své **devadesáté první narozeniny**.

R. D. Vladimír KORANDA, oslaví **9. 8. 2025**

své **sedmdesáté páté narozeniny**.

Augustin JAROLÍMEK, trvalý jáhen, oslaví **25. 8. 2025**

své **devadesáté druhé narozeniny**.

R. D. ThLic. Josef PROKEŠ, Ph.D., oslaví **12. 9. 2025**

své **čtyřicáté páté narozeniny**.

K životnímu jubileu upřímně blahopřejeme.

C/ Výročí kněžského svěcení:

P. Jozef FEKETE, oslavil **17. 6. 2025**

své **třicáté páté výročí kněžského svěcení**.

P. PaedDr. PhDr. Róbert Heřman Josef DOBRANSKÝ, OPraem., oslavil **19. 6. 2025**

své **patnácté výročí kněžského svěcení**.

R. D. Mgr. Tomáš HAJDA, oslavil **25. 6. 2025**

své **dvacáté výročí kněžského svěcení**.

R. D. Bc. Roman DVOŘÁK, oslavil **25. 6. 2025**

své **dvacáté výročí kněžského svěcení**.

P. Bc. Rudolf MACHALÍK, oslavil **26. 6. 2025**

své **patnácté výročí kněžského svěcení**.

R. D. Ing. Mgr. Pavel NĚMEC, DiS., oslavil **27. 6. 2025**

své **desáté výročí kněžského svěcení**.

P. Mgr. et PhDr. Přemysl Bedřich HANÁK, OPraem., oslavil **29. 6. 2025** své **dvacáté výročí kněžského svěcení**.

R. D. Mgr. Ivo VALÁŠEK, oslavil **30. 6. 2025**

své **třicáté páté výročí kněžského svěcení**.

R. D. Stanislav BUŠTA, oslavil **30. 6. 2025**

své **třicáté páté výročí kněžského svěcení**.

P. doc. Mgr. Jindřich ŠRAJER, SDB, Dr. theol., oslavil

30. 6. 2025 své **třicáté páté výročí kněžského svěcení**.

R. D. Ing. Petr KOUTSKÝ, oslavil **30. 6. 2025**

své **třicáté páté výročí kněžského svěcení**.

R. D. Mgr. Jan WIRTH, oslavil **30. 6. 2025**

své **třicáté páté výročí kněžského svěcení**.

R. D. Mgr. Pavel LIŠKA, oslavil **30. 6. 2025**

své **čtyřicáté výročí kněžského svěcení**.

R. D. Bohuslav ŠVEHLA, oslavil **30. 6. 2025**

své **čtyřicáté výročí kněžského svěcení**.

R. D. Mgr. Václav ŠIKA, oslavil **1. 7. 2025**

své **dvacáté páté výročí kněžského svěcení**.

R. D. Mgr. Robert Konrad PARUSZEWSKI, oslavil

1. 7. 2025 své **dvacáté páté výročí kněžského svěcení**.

P. Vlastimil Alexandr MLYNKA, OPUS J.S.S., oslavil

9. 7. 2025 své **dvacáté výročí kněžského svěcení**.

P. Radoslav ŠEDIVÝ, Opus J.S.S., oslavil **9. 7. 2025**

své **dvacáté výročí kněžského svěcení**.

K výročí kněžského svěcení upřímně blahopřejeme

Prázdninové setkání
přátel časopisu DUHA

sobota 23. 8. 2025
Putim u Písku

KRÁLOVSKY!

11.30 příprava na bohoslužbu, nácvik písní
12.00 modlitba Anděl Páně a mše svatá v kostele sv. Vavřince v Putimi

mši svatou slouží
P. Josef Prokeš

poslouchajte na

13.00 pohoštění na farní zahradě
14.00 program pro děti, soutěže, tvoření
14.30 beseda s Josefem Prokešem
16.00 divadlo Divoled

Námořnická legenda

Přijďte celá rodina nebo si uspořádejte farní výlet.
Prosíme, pokud přijedete větší skupina, ohlaste se: info@mojeduha.cz nebo tel. 731 402 878

Diecézní pouť rodin v Písku

V sobotu 14. června 2025 bylo město Písek plné lidí. Městské slavnosti „Dotkni se Písku“, které jsou již tradicí, byly jedním z důvodů. Do Písku ale také letos připutovalo 200 poutníků – rodin i jednotlivců – na Diecézní pouť rodin.

Co všechno jsme prožili? Pout' začala modlitbou růžence a následnou mší svatou v kostele Narození Panny Marie, kterou celebroidl diecézní biskup Mons. Vlastimil Kročil. Hudbu zajišťovala rodinná schola „Hurá kapela“ z Jistebnice, jež rozezpívala celý kostel. Po mši sv. jsme šli průvodem k Mariánskému sloupu, kde otec biskup požehnal poutníkům a městu. V průvodu byli radní města Písek v historických kostýmech konšelů.

A pak už se děti se svými rodiči vydaly na stanoviště, kde plnily úkoly a seznamovaly se pomocí obrázků s „**Cestou světla**“. Dozvěděly se, co Ježíš a prvotní církev zažívala po Zmrtvýchvstání. Stanoviště byla v Palackého sadech a v městské knihovně a končila opět v kostele, kde si po prohlídce kostela a vyplnění pracovního listu mohly děti vybrat zaslouženou odměnu. Dospělí měli možnost vybrat si ze dvou přednášek, které byly v městské knihovně a byly zaměřené na umění komunikace a na to, jak se žije ve velké rodině, i když se to v dnešní individualistické době moc nenosí. Od 14:00 byla pro všechny pohádka o Pavlíkovi a jeho hvězdě, kterou nám zahrál Pavel Šmíd v sále městské knihovny.

Díky městským slavnostem byla tato pout' příležitostí k evangelizaci, protože mnoho lidí se u dětských stanovišť zastavovalo, nebo využilo program v městské knihovně.

Nechme nyní vyjádřit některé účastníky jejich dojmy: „Naše poutní putování jsme zahájili společnou mší svatou, kterou celebroidl náš pan biskup Vlastimil. V kázání řekl krásnou myšlenku, že bychom měli hledat v druhém člověku Boha. Po mši svaté a průvodu k Mariánskému sloupu následoval náš společný oběd. V síle pokrmu duchovního i fyzického jsme se vydali společně po 11 stanovištích. Ta by krásně připravená s událostmi od Zmrtvýchvstání Pána Ježíše až po Seslání Ducha Svatého a vznik Církve. Hodně se nám líbily nejen praktické úkoly, ale i otázky

k daným příběhům. Hodně nás bavila i stanoviště v knihovně nejen se řádovými sestřičkami a následná zasloužená odměna v kostele. Moc za pout' všem děkujeme.“ (Veronika Burdová)

„Jsem moc ráda, že jsem byla na pouti rodin. Zvláště mě zaujal slavnostní průvod s obrazem Písecké Madony, o důvodech píseckých slavností jsem předtím nevěděla. Fajn setkání s mnoha rodinami a povzbuzení do všedních dnů.“ (Ludmila Lacinová)

„Díky Bohu, že jsme mohli v Písku prožít krásný letní den a modlit se společně za naše rodiny.“ (poutnice Anička)

„Mši svatou, kterou pout' začínala, doprovázela super kapela!“ (Lucka)

„Měli jsme spoustu možností různých her a soutěží, bylo hodně legrace, na konci práce na stanovištích na všechny čekala odměna.“ (Johanka)

Co říci na závěr? Děkujeme všem, kteří se na organizaci poutě angažovali a přispěli tak k tomu, že jsme mohli prožít krásný den!

Martina Fürstová

...pomáháme lidem v nouzi...

V rámci svatého roku se do Říma vydali také ředitelé Charit

Naše pouť do Říma se uskutečnila u příležitosti Svatého roku, který je pro katolíky mimořádným časem milosti, duchovní obnovy a posílení víry.

Této výjimečné události se zúčastnili někteří ředitelé místních Charit naší diecéze a měli možnost pozvat své rodinné příslušníky nebo kolegy z práce. Společně jsme tak vytvořili pestrskou skupinu poutníků, kterou spojovala nejen víra, ale i touha po hlubším prožitku a poznání duchovního i historického bohatství Říma. Do Říma jsme dorazili v pondělí 9. června a ubytovali jsme se v papežské koleji Nepomucenum, která se stala naším zázemím pro následující dny.

Kde se rodila víra

V úterý jsme se vydali na první poutní místa. Dopoledne jsme navštívili katakomby svatého Kalixta, jedno z nejvýznamnějších raně křesťanských pohřebišť, které jsou jedním z nejrozsáhlejších a nejvýznamnějších pohřebišť v Římě. „*Je to tiché a chladné podzemí, které doslova dýchá odvahou a vírou prvních křesťanů. Silně na mě zapůsobilo stát na místech, kde se víra rodila uprostřed pronásledování, bolesti a naděje. Společná mše v této svatyni pod zemí ve mně zanechala hluboký pocit vděčnosti, úcty a sounáležitosti,*“ popisuje ředitelka Charity Třeboň Dana Zavadilová. Poté jsme pokračovali do majestátní baziliky svatého Pavla za hradbami. Odpolední program byl neméně bohatý – navštívili jsme Lateránskou baziliku, Svaté schody, baptisterium, Lateránskou univerzitu a den jsme zakončili v bazilice svatého Kříže v Jeruzalémě.

Setkání s papežem a antický Řím

Středeční dopoledne bylo pro některé poutníky výjimečné díky účasti na generální audienci se Svatým otcem na Svatopetrském náměstí. Setkání s papežem Lvem XIV., jeho slova a požehnání byly pro mnohé silným duchovním zážitkem a připomínkou univerzálnosti církve. Odpoledne jsme se vydali po stopách antického Říma. Navštívili jsme slavné Koloseum, symbol římské historie a síly, a poté jsme se prošli kolem Circo Massimo – někdejšího závodiště pro vozy. Pokračovali jsme na Aventin, jeden ze sedmi římských pahorků, odkud se nám naskytl krásný výhled na město. „*Pomalu stoupám nahoru cestou okolo římského růžového sadu.*“

Závěrečná mše svatá v kapli papežské koleje Nepomucenum.

Myslím na všechny, kteří tady prošli a nesli svoje strasti, bolesti, radosti... tak jako já! Přemýšlím i o těch, kteří to tady stavěli. Byl to jiný svět. Ještě pár kroků a jsem nahoře. Stojím zády k bazilice Santa Sabina (uvnitř okouzlující svou prostotou) a dívám se dolů na město. Pokaždé mě fascinují tyhle pohledy z výšky. Zavírám oči a snažím se zklidnit. Cítím vděčnost za možnost být teď tady, za tuto chvíli okamžiku, a ještě víc si vážím, že žiji tam, kde je moje doma,” sdílí svůj silný zážitek v Římě ředitelka Charity Sušice Štěpánka Brabcová.

V podvečer jsme společně navštívili komunitu Sant'Egidio, kde nás jeden z místních dobrovolníků seznámil s jejím fungováním, provedl prostorem pro osoby bez domova, objasnil nám principy, na kterých stojí a v neposlední řadě nám přiblížil papeže Františka, kterému zvláště tato komunita

nebyla lhostejná. Nezištná a dobrovolná pomoc chudým, která je založena na osobním vztahu a lásce, je pro nás velkou inspirací a viditelným naplněním evangelia.

V srdci katolické církve

Čtvrteční den začal velmi brzy, ale zato výjimečně – v 7:15 jsme slavili mši svatou v kryptě baziliky svatého Petra, blízko u hrobu tohoto apoštola. Byla to hluboce dojemná chvíle, kdy jsme se v tichu a pokoji mohli spojit v modlitbě na místě, které je srdcem celé katolické církve.

Po mši jsme pokračovali prohlídkou Vatikánských zahrad, které představují nádhernou oázu klidu a zeleně přímo ve Vatikánu. Nejde jen o obyčejný park, ale o živé muzeum plné historie, umění a spirituality. Zahrady zabírají přibližně polovinu rozlohy celého městského státu a jsou přístupné pouze s průvodcem.

Dopolední program jsme zakončili návštěvou Sixtinské kaple, ukryté v samotném srdci Vatikánu. Toto místo nutí k úžasu a zamyšlení nad lidskou kreativitou i duchovním hledáním. Kaple slouží jako papežská soukromá kaple a je svědkem jedné z nejdůležitějších událostí katolické církve – volby nového papeže během konkláve. Největší pozornost poutá neuvěřitelná fresková výzdoba, především Michelangelovy biblické výjevy, které zanechávají v návštěvníkovi hluboký dojem. Je to zážitek, na který se nezapomíná.

Odjíždíme s novou energií

V pátek jsme navštívili dvě významná duchovní místa – baziliku

V srdci katolické církve: mše svatá v kryptě baziliky sv. Petra.

Panny Marie Sněžné (Santa Maria Maggiore), jednu ze čtyř papežských bazilik, a nedaleký kostel svaté Praxedy, který nás zaujal svou intimní atmosférou a nádhernými mozaikami. Obě místa nám nabídla prostor k tiché modlitbě a rozjímání. Řím dokáže člověka okouzlit na každém kroku. Španělské schody, Fontána di Trevi a mnoho dalších míst.

Pout' jsme společně završili mší svatou v kapli Nepomucena, kde jsme se naposledy sešli jako poutní skupina. Někteří se po mši vydali na cestu domů, jiní zůstali v Římě až do soboty. „Dostali jsme spoustu duchovních impulsů a myslím, že nám spolu bylo dobře i lidsky. Určitě z toho budeme čerpat v dalším období. Ještě jednou moc děkuji panu prezidentovi za přípravu programu a duchovní doprovod,“ uzavírá ředitel Diecézní charity České Budějovice Jiří Kohout.

Účastníci pouti v rámci Jubilejního roku 2025

POZVÁNKA: 20 let Domu sv. Františka

Dům sv. Františka ve Veselí nad Lužnicí je celoročním chráněným bydlením pro osoby se zdravotním postižením nad 25 let, které mají sníženou soběstačnost z důvodu tělesného, mentálního či kombinovaného postižení nebo chronického duševního onemocnění, jejichž situace vyžaduje pomoc jiné osob. Zveme vás na oslavu 20 let jeho fungování. Ve středu 10. září od 18 hodin v Kulturním domě Veselí nad Lužnicí pořádáme slavnostní vernisáž fotografií, které pořídil klient tohoto domu Jan Beňo. „Přestože ho limituje hendikep, neodradilo ho to od jeho vášně, kterou je právě fotografování. Zároveň – možná i díky tomu – nabízí trochu jinou perspektivu a pohled na svět. Jsme moc rádi, že mu můžeme dopřát zažít i takhle mimořádný okamžik, kterým výstava jeho fotografií určitě bude,“ uvádí Klára Vachová, vedoucí Domu. Vernisáž doplní také představení Labyrint světa v podání Divadla Vítů Marčíka. „Představení jsme vybrali záměrně. Zaprvé pan Marčík dobře zná naše klienty a také oni si oblíbili jeho a zadruhé nám název té hry připadá trochu symbolický. Náš dům je také takový labyrint – chodeb, duší, myšlenek, příběhů,“ uzavírá Klára Vachová.

Veronika Rybáčková, tisková mluvčí / public relations

Klientům Domu sv. Františka pomáhá kromě jiného hypoterapie

Svatořečení v Jubilejním roce jako povzbuzení a znamení naděje

Během letošního Svatého roku „Poutníci naděje“ bude na oltář povýšeno několik nových světců. Odložené svatořečení blahoslaveného Carla Acutise a očekávané svatořečení blahoslaveného Piera Giorgia Frassatiho bude 7. září 2025.

Je příznačné, že tito dva mladí, které za jejich života dělilo jedno století, ale kteří velmi milovali Boha, chodili často ke svatému přijímání, zajímali se o životy lidí kolem sebe, o chudé, bezdomovce, nemocné aj., jimž pomáhali, budou nakonec svatořečeni spolu. Další blahoslavení budou zapsáni do seznamu svatých v neděli 19. října 2025: jsou to Ignác Choukrallah Maloyan, Peter To Rot, Vincenza Maria Poloni, Maria del Monte Carmelo Rendiles Martínez, Maria Troncatti, José Gregorio Hernández Cisneros a Bartolo Longo.

Svaté roky bývaly v historii dobrou příležitostí ke svatořečení či blahořečení. Ve 20. století jich bylo několik v každém Svatém roce. Prohlášení svatých i blahoslavených totiž může být v Jubilejním roce, v tom zvláštním čase milosti a odpuštění, pro věřící povzbuzením k duchovnímu životu a k následování svatých příkladů. A také tyto obřady přitahují do Říma mnoho poutníků.

Již v roce 1450 svatořečil papež Mikuláš V. františkána Bernardina ze Sienny. Při obřadu byl mezi přítomnými i další pozdější světec Jan z Kapistránu. V roce 1625 papež Urban VIII. prohlásil za svatou portugalskou královnu Alžbětu a za blahoslaveného kapucína Felixe z Cantalice (svatořečen 1712).

Během Svatých roků přibyli např. tito svatí: sv. Jan Křtitel de la Salle a sv. Rita z Cascie v roce 1900; sv. karmelitka Terezie z Lisieux, pozdější patronka misí; jezuitský teolog protireformační doby Petr Kanisius; učitel církve a „svatý farář arský“ Jan Maria Vianney během roku 1925; nebo Jan Bosco, zakladatel kongregace salesiánů v mimořádném Svatém roce, v tzv. Jubileu Vykoupení na jeho samém závěru

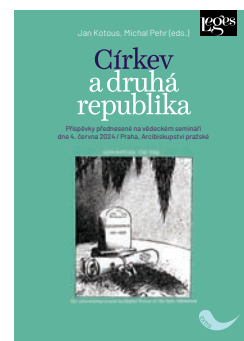
(2. dubna 1933–2. dubna 1934). Mnoho nových blahoslavených a svatých přibylo i ve Svatém roce 1950 a 1975. Obřad při kanonizaci Marie Goretti 25. 6. 1950, mladičké mučednice za čistotu z počátku našeho století, se poprvé v dějinách konal na náměstí sv. Petra. Ve Svatém roce 1975 bylo na oltář povýšeno několik dalších nových světců, např. první rodilá Američanka Alžběta Bayley Setonová a dominikánský řeholní bratr Juan Marcías, který působil jako misionář v Limě v Peru; v tomto roce mezi blahoslavenými byli též Marie Terezie Ledóchowská, zakladatelka Kongregace sester misionářek sv. Petra Klavera, arcibiskup z Marseille Evžen Mazenod (svatořečen 1995), zakladatel misijní společnosti Oblátů Panny Marie Neposkrvněné a neapolský lékař Josef Moscati (svatořečen 1987). Velké Jubileum 2000 nám dalo svatou Faustynu Kowalskou, polskou řeholnici Kongregace Matky Božího Milosrdenství a apoštolku Božího milosrdenství a blahoslaveného Pia IX., papeže v letech 1846–1878. Během Svatého roku milosrdenství (2015–2016) pak papež František svatořečil Matku Terezu z Kalkaty.

Kéž nás letošní svatořečení a noví svatí ještě více „ponesou ve znamení naděje, která nezná západu, naděje v Boha. Kéž nám tento čas také pomůže znovu nalézt potřebnou důvěru jak v církev, tak ve společnost, v mezilidských vztazích, v mezinárodním dění, v podpoře důstojnosti každého člověka a v úctě ke stvoření. Kéž se svědectví věřících stane pro svět kvasem ryzí naděje, předzvěstí nových nebes a nové země (srov. 2 Petr 3,13), kde má svůj domov spravedlnost a svornost mezi národy, které očekávají naplnění toho, co Pán slíbil.“ (Bula papeže Františka *Spes non confundit*).

Iva Hojková

DOPORUČUJEME: Kniha „Církev a druhá republika“

V nakladatelství Leges právě vyšel sborník / kolektivní monografie s názvem „**Církev a druhá republika**“. Jedná se o první a dosud ojedinělý počín při objasnění problematiky velmi složitého období české historie. Duchovním otcem myšlenky uspořádat vědecký seminář s tímto obsahem byl pan kardinál Duka. Knihu lze objednat přímo v nakladatelství Leges (e-mail: redakce@knihyleges.cz, nebo telefonicky na čísle 603 515 819, Dr. Tuláček), nebo v knihkupectví Kosmas i jinde.

DCŽM Ktiš oslavilo 30 let existence

V sobotu 14. června 2025 se v malebném prostředí DCŽM Ktiš sešly desítky lidí, aby společně oslavily 30 let existence tohoto výjimečného místa. Mezi účastníky nechyběli ani ti, kteří zde před lety působili jako vedoucí, ani současná generace mladých lidí, pro které je centrum druhým domovem.

Oslava začala mší svatou v kostele sv. Bartoloměje, kterou celebroidl P. Roman Kubín, ředitel Sekce pro mládež ČBK. Kázání pronesl P. Rafael Kaca a zaměřil se na „měřítka“, které přináší služba druhým – právě to je jedním z hlavních poslání Ktiše. Po mši následoval oběd v areálu centra, kde si účastníci mohli prohlédnout výstavu fotografií dokumentujících proměny DCŽM za uplynulých 30 let. Snímky připomínaly nespočet akcí, setkání a okamžiků, které zde mladí lidé prožili.

Odpolední program pokračoval děkovnou modlitbou s prosbou o požehnání do dalších let. Symbolickým okamžikem bylo zasazení stromu, který má být připomínkou života a růstu centra. „Doufám, že tento strom bude s DCŽM žít ještě dlouhá léta, stejně jako samotné centrum,“ řekl Stanislav, jeden z bývalých vedoucích.

Oslavy vyvrcholily společnou hrou a večerním posezením u ohně, kde se opět potvrdilo, že Ktiš je místem setkávání nejen s Bohem, ale také s přáteli.

„DCŽM Ktiš je pro mnohé z nás druhým domovem. Místem, kde jsme poznali sami sebe, druhé a především Boha,“ dodala Miroslava, která zde strávila mnoho významných chvil.

Všichni přítomní si přejí, aby toto duchovní centrum zůstalo otevřené i pro další generace a nadále bylo zdrojem víry, radosti a přátelství.

Mirečka píše: „Dcžm Ktiš, místo setkání a přátelství nejen s Bohem. Místo, které za ta léta bylo domovem mnoha mladých lidí. Místo, které mě hodně naučilo. Díky za každého, kdo tuto místo dělá výjimečným.“

P. Rafael Kaca

Kroužky, které dávají smysl. A šanci.

Září se možná zdá ještě daleko, ale u nás v salesiánském středisku už teď chystáme bohatou nabídku zájmových kroužků pro děti a mladé. Na co se mohou těšit? Na kroužky, které baví, rozvíjejí a přinášejí radost.

Už nyní je možné se přihlašovat na nový školní rok na stránkách www.esal.cz. Mezi nejoblíbenější aktivity tradičně patří **horolezení, dřevomodeláři, mažoretky, pompony, aerobik, zumba, keramika a robotika**. Ale to zdaleka není všechno. Nabízíme také **výtvarné, hudební, sportovní i jazykové kroužky**, a nově i **individuální doučování**, které pomůže dětem zvládat školní výzvy.

Naším cílem však není jen pestrá nabídka aktivit. Chceme, aby se mohl zapojit opravdu každý – bez ohledu na rodinnou situaci.

Proto u nás fungují i tzv. **Otevřené kluby**. Jsou určené zejména dětem ze sociálně méně podnětného prostředí. Programy těchto klubů jsou **zdarma nebo za symbolický poplatek**. A právě díky našemu **Fondu Klíč k budoucnosti** můžeme nabídnout podporu těm, kteří by si jinak aktivity nemohli dovolit. Program otevřených klubů startuje také v září. V případě zájmu o některý z těchto programů kontaktujte koordinátora Otevřených Klubů: stepan.vondrasek@sasmcb.cz

Od září opět startují kluby jako je **Oratoř** – bezpečný prostor pro smysluplné trávení volného času, **Klubík Mája** – naše „předškolka“ pro nejmenší, **doučování** pro děti z rodin v náročné situaci nebo třeba **taneční** program, který dává prostor radosti i sebevyjádření.

Díky podpoře dárců se nám daří měnit životy dětí k lepšímu. I malý příspěvek může otevřít dveře k novým možnostem. Více informací najdete na webu www.sasmcb.cz, Facebooku „Salesiánské středisko mládeže Č. Budějovice“ a Instagramu [salesiani_c.budejovice](https://www.instagram.com/salesiani_c.budejovice)

Veronika Formánková

Chcete pomoci dětem, které by si kroužek jinak dovolit nemohly?

Přispějte na **Fond Klíč k budoucnosti**. Stačí naskenovat QR kód aplikací vaší banky nebo se podívat na možnosti podpory na našem webu. Děkuje, že spolu s námi tvoříte svět, kde má každé dítě šanci růst.

Dvůr Naděje – když se naděje proměňuje v činy

Když jsme se na konci srpna 2024 rozloučili s prázdninami na stejnojmenné akci „*Loučení s prázdninami*“, netušili jsme, co všechno nás v nadcházejících měsících čeká. Otec Jan Mikeš nastoupil na biskupské gymnázium, kde se začal intenzivně věnovat své nové službě, a proto měl méně možností jezdit do Zátone. Zároveň se dokončoval projekt rekonstrukce celého objektu, a teprve v uplynulých dnech byla podána žádost o stavební povolení.

Pouti do Zadní Zvonkové se zúčastnilo přes 200 poutníků.

Přesto jsme se nevzdali a hledali cesty, jak pokračovat v našem poslání – a věříme, že se to podařilo. V Českých Budějovicích, v kostele svaté Rodiny, vzniklo Společenství života naděje. Setkáváme se pravidelně jednou měsíčně, abychom se modlili nejen za vznik komunity v Zátone, ale i za konkrétní osoby, které právě teď zápasí se závislostí.

Modlitební večer se skládá z několika částí: slavení mše svaté, modlitby růžence, adorace, Slova života a sdílení. Zvláště poslední dvě části mají už dnes výrazný terapeutický charakter a účastníci si celé společenství velmi chválí. Vyzkoušeli jsme také modlitbu chval, která se rovněž setkala s pozitivním ohlasem. Celým večerem nás pravidelně provází křesťanská kapela **Pokoj (v) Tobě**, za což jí patří naše upřímné poděkování.

Nový obraz P. Engelmara

Jak jsme již dříve avizovali, připravované centrum v Zátone bude, po vzoru podobných zařízení v zahraničí, zasvěceno konkrétnímu patronovi. Tím naším je již nyní blahoslavený P. Engelmar Unzeitig, známý jako „*anděl z Dachau*“. Měli jsme přání mít originální vyobrazení našeho patrona, a s tím nám velmi ochotně pomohl pan PhDr. Jiří Vácha, Ph.D. vedoucí památkového oddělení českobudějovického biskupství. Obraz sám namaloval a věnoval našemu sdružení.

Přeshraniční spolupráce

Další oblastí, které jsme se v uplynulých měsících věnovali, bylo posilování dobrých vztahů se spolkem sudetských Němců, kteří mají v Zátone své kořeny. I jejich potomci se aktivně zapojují do života komunity a podporují aktivity spojené s místem. Se spolkem **Förderkreis Kirche St. Johannes Enthauptung Ottau** jsme navázali velmi plodnou spolupráci

Misionáři Marianhill s otcem Janem Mikešem v kostele sv. Jana Nepomuckého v Zadní Zvonkové.

již při akci „*Loučení s prázdninami*“ (v Zátone 31. srpna 2024). Společně jsme slavili slavnost Těla a Krve Páně a jednáme o dalších možných aktivitách pro širokou veřejnost. Nově jsme navázali spolupráci také s **misionáři Mariannahill**, jejichž členem byl i Engelmar Unzeitig.

Pěší pout' do Zadní Zvonkové – poprvé s českými poutníky

Komunita Marianhill pravidelně pořádá pěší poutě do Zadní Zvonkové, místa spojeného s působením blahoslaveného Engelmara Unzeitiga. Letos se pout' konala 14. června 2025 a vůbec poprvé se k ní připojila i skupina poutníků z České republiky.

Celkem se pouti zúčastnilo přibližně 200 lidí z Česka, Německa a Rakouska. Část cesty jsme šli společně, sdíleli modlitbu a tiché rozjímání. Vrcholem poutě byla mše svatá, kterou sloužil P. Andreas Rohring, CMM. Po skončení bohoslužby požehnal nový obraz P. Engelmara, který jsme přinesli. Misionáři z Marianhill navíc přinesli ostatky blahoslaveného Engelmara, se kterými udělovali požehnání – pro mnohé z nás to byl silný a nezapomenutelný moment.

Mše probíhala v německém jazyce, evangelium bylo čteno dvojjazyčně – německy i česky. Chrámový sbor z rakouského Julbachu doprovodil liturgii zpěvem v němčině a latině, což přispělo k hluboké duchovní atmosféře.

Celá pout' byla krásným duchovním zážitkem. Velmi nás potěšilo, že se přidalo tolik poutníků z Čech – věříme, že se tato tradice bude dále rozvíjet a spojovat lidi napříč hranicemi i generacemi.

R.D. Mgr. Jan Mikeš